

Pořízení zvukového záznamu

[Zvukové vlnění](#) je vlastně sledem tlakových vln, které se šíří hmotným prostředím (nejčastěji [vzduchem](#)). V souvislosti s rozvojem zejména sdělovací techniky a kinematografie bylo nutné zaznamenávat [zvuk](#) tak, aby jej bylo možné později zase přehrát. Během doby se postupně objevily tři základní metody [analogového záznamu](#) zvuku:

1. [mechanický záznam zvuku](#) - nejstarší způsob, který byl používán již od konce 19. století;
2. [optický záznam zvuku](#) - byl zaveden v souvislosti s rozvojem zvukového [filmu](#) ve 20. letech 20. století;
3. [magnetický záznam zvuku](#) - používá se od 30. let 20. století, postupně se stal dominantním způsobem záznamu zvuku a používá se dodnes i v profesionální praxi (rozhlas, televize, film, ...).

V průběhu dvacátého století byl také vyvinut [digitální záznam](#) zvuku a digitální [záznam obrazu](#).

© Encyklopedie Fyziky (<http://fyzika.jreichl.com>); Jaroslav Reichl, Martin Všeticka

Licence <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/> zakazuje úpravy a komerční distribuci.